Іванові Остафійчуку

Хтось грає за лісом на скрипці. Спасіте його.
Чи скрипку з-за шраліса чути?

Та швидше з могили.

То вічний був ліс.

В тому лісі потоки шуміли.

Вони відійшли в свою землю до роду свого.

Ми всі з того лісу. Нас тяжко шукав сатана.
Ми вийшли з потоків і впали з потоками

в праліс.

Вони не дали нам піднятись,

там риба кусалась,

а в плесах, у курбалах Бог визирав —

як з вікна.

Ви чуєте скрипку. Уперше з-за праліса чуть.
Лякає та музика тиха при лісі німому.
Він вибавив нас.

В наших жилах шумить його лють.

Та скрипку вже чути. Заграла. Бере по одному.